

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΙΝΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΤΗΣ

“ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΗΣ”

Ἦς ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν εὔρηται
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων.

Η ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΠΟΙΗΜΑ

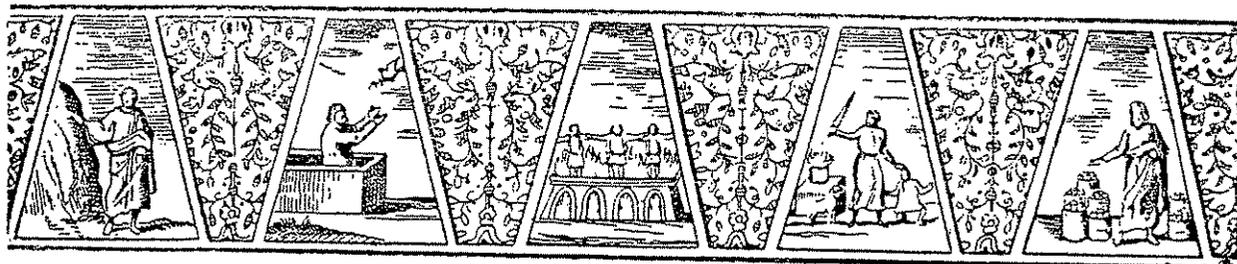
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ
Τῆ ΑΔΕΙᾶ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΙΒΗΡΩΝ

ΥΠΟ

ΙΕΡΟΜ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΙΒΗΡΙΤΟΥ (ΚΛΗΜΗ)

ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΑΘΩ,
1960

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Ἐτησίαν ἑορτὴν ἄγομεν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης «Πορταΐτισης», καθ' ἣν παραδόξως ἐλήλυθεν ἡμῖν ἡ ἅγια καὶ θαυματουργὸς αὐτῆς Εἰκὼν.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὴν ἐνάτην, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Πάσχα, ψάλλομεν τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς, καὶ εἶτα, Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας... καὶ τὰ ἐξῆς Προσόμοια τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆ λαμπροφύρω ἐγέρσει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ, λαμπρῶς συνευφρανθέντες, μεγαλύνωμεν πάντες, τὴν Ἄχραντον Μητέρα τούτου πιστῶς, τὴν Ἀγνὴν Πορταΐτισσαν· ὅτι πηγὴν ἡμῖν χάριτος δαψιλοῦς, τὴν Εἰκόνα αὐτῆς δέδωκε.

Η τῶν Ἰσθῆρων ἀγάλλου Μονὴ καὶ χόρευε, τῆ θαυμαστῆ ἐλεύσει, τῆς πανσέπτου Εἰκόνας, τῆς μόνης Παναχράντου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν σοὶ τὴν κατοίκησιν, ἐκλεξαμένης χρηστότητι μητρικῇ, καὶ πλουσίᾳ ἀγαθότητι.

Κ αὶ οἰκουρὸς καὶ προστάτις καὶ πυλωρὸς ἀσφαλῆς, τῆς τῶν Ἰσῆρων ὤφθης, Μονῆς δι' εὐσπλαγχνίαν· ἀλλὰ καὶ τοὺς καλοῦντάς σε πανταχοῦ, διασώζεις προφθάνουσα· ὡς θαυμαστή σου ἡ χάρις ἡ σωστική, Θεοτόκε Πορταΐτισσα!

Θ αλασσοπόρος ἐπέστη τῇ κυβερνήσει σου, ἐν Ὄρει τῷ τοῦ Ἄθω, ἡ ἁγία Εἰκὼν σου, καὶ πάντες ἐπληρώθησαν χαρμονῆς, ταῖς σεπταῖς ὑποσχέσεσιν, ἃς ἐπηγγείλω τοῖς δούλοις σου ἀψευδῶς, Πορταΐτισσα Παντάνασσα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Τ ἦν πρὸς ἡμᾶς ἐπιδημίαν σου, τὴν παραδόξω τρόπῳ γενομένην, καὶ θαύμασι πιστωσαμένην, τὴν περὶ τὸν κληρὸν σου κηδεμονίαν, φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνωμεν, Πορταΐτισσα Κόρη· ἐν τῇ ἐλεύσει γὰρ τῆς θείας Εἰκόνοσ σου, σὲ τὴν Βασίλισσαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀνεκλαλήτῳ ψυχῆς ἀγαλλιᾷσει, οἱ ταπεινοὶ σου δούλοι ἐδεξάμεθα· ἦκες γὰρ ἡμῖν Πανύμνητε, χάριν καὶ δύναμιν καινίζουσα, καὶ ἐλπίδων πλοῦτον πρυτανεύουσα, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ ἐπαγγελίαν χορηγοῦσα· δι' ὧν σωθῆϊμεν Δέσποινα, οἱ ἀκλινῶς πεποιθότες σοι.

Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
Κύριος εἰσακούσεται μου... καὶ τὰ ἀπόστιχα.
Πρῶτον τὸ Ἀναστάσιμον, Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ...
καὶ εἶτα τὰ ἐξῆς τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Θ αὔμα ξενοπρεπές! πῶς ἡ σεπτὴ εἰκὼν σου,
διὰ θαλάσσης ἤλθεν, ἀκλύστως ἐν τῷ Ἄθῳ,
Παρθένε Πορταίτισσα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ε ἴκων σῆ προσταγῆ, ἀβρόχως ἐν θαλάσση, ὁ
Γαβριὴλ εἰσηλθε, καὶ ἔλαβε Παρθένε, τὴν θαυ-
μαστὴν Εἰκόνα σου.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Π ύλας τοῦ οὐρανοῦ, ὑπάνοιξον Παρθένε, ἡμῖν
τοῖς σοῖς ἰκέταις, ὡς πύλη σωτηρίας, ἡμῶν καὶ Πορ-
ταίτισσα.

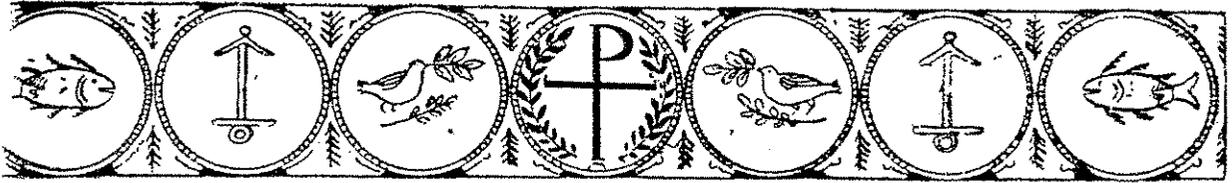
Δόξα. Τριαδικόν.

Μ ἰαν σε ἐν τρισίν, οὐσίαν χαρακτηῖρσιν, Ὑπέρ-
θεε Θεότης, πιστῶς ὁμολογοῦντες, φωτὶ σου
έλλαμφθείημεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Π ρώτη πάντων Ἀγνή, κατεῖδες ἀναστάντα, τὸν
σὸν Υἱὸν ἐκ τάφου, καὶ ὕμνησας τὴν τούτου,
τριήμερον ἀνάστασιν.

Καὶ ἀμέσως τὸ Χριστὸς ἀνέστη χῶμα ἐκ γ'
καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Παναγίας ἄπαξ,
ὄπερ ὄρα ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ
ὡς συνήθως ψάλλεται ἐν ταύτῃ τῇ ἐβδομάδι,
καὶ ἀμέσως τὰ ἀνοιξαντάρια. Μεθ' αὐτῆς συναπτῆ
μεγάλῃ, καὶ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἐνθα ἰστῶμεν
στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τοῦ γ'
ἤχου δ' καὶ τῆς Θεοτόκου ς' τὰ ἐξῆς·

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ ἀγία Εἰκὼν, τῆς
Ἀγνῆς Θεόπαιδος, ἐλήλυθε θαυμαστῶς, διὰ
θαλάσσης ἡμῖν. Ἐξέλθετε Μονασταί, ὑποδοχὴν τῇ
Παρθένῳ ποιούμενοι, Ἰσθῆρων δὲ ἡ Μονή, λαμπρο-
φοροῦσα τὰς πύλας σου ἀνοιξόν· ἡ γὰρ Θεοτόκος
Κόρη, ἐν σοὶ ἐπεδήμησε, καὶ οἰκεία βουλήσει, πυλω-
ρός σοι ἀναδείκνυται.

Β αβαὶ τῶν σῶν μεγαλείων Ἀγνή, καὶ τῆς πρὸς
ἡμᾶς σου, συμπαθείας Δέσποινα! μεγάλων
γὰρ δωρεῶν, καὶ ἀντιλήψεων, ἠξίωσας ἀληθῶς, ἦν
ἐξελέξω περίβλεπτον Μάνδραν σου· ὁσῶραι γὰρ ἐκ-
πληροῖς, τὰς πρὸς ἡμᾶς σωστικὰς ὑποσχέσεις σου.
Ὅθεν χαῖρέ σοι βοῶμεν, Κόρη Πορταίτισσα, καὶ
κηρύττομεν πᾶσι, τῶν θαυμάτων σου τὸ μέγεθος.

Τὴν σὴν δοξάζομεν πρόνοιαν, δι' ἧς περιέπεις, πάντοτε τοὺς δούλους σου, ἐστῶτας πανευλαβῶς, πρὸ τῆς Εἰκόνας σου· τοῖς πᾶσι γὰρ ἐφαπλοῖς, τὰς διαδόσεις τῶν θείων χαρίτων σου, τοῖς πόρρω καὶ τοῖς ἐγγύς, καὶ διασώζεις τοὺς πίστει βοῶντάς σοι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, Κόρη Πορταΐτισσα, ἡ τοῦ Ἄθω προστάτις, καὶ τοῦ κόσμου ἡ βοήθεια.

Προσόμοια ἕτερα.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ως ἀκήκοεν Ἀχραντε, τῶν ἀγίων ρημάτων σου, Γαβριήλ ὁ Ὄσιος ἀγαλλόμενος, ἐν τῇ θαλάσῃ ἐβάδισεν, ἀβρόχοις ἐν ἵχνεσι, καὶ ὀσίαις ἐν χερσί, τὴν ἀγίαν Εἰκόνα σου ἠγκαλίσατο, ὡς ἀγίασμα θεῖον τῆς σῆς δόξης, Πορταΐτισσα Παρθένε, ἀγιασμόν κόσμῳ βλύζουσαν.

Τῆς πολλῆς σου χρηστότητος, τὰς ἐκφάνσεις καὶ χάριτας, ἐναργῶς θεώμενοι ἐξιστάμεθα· ἐν τῷ πυλῶνι γὰρ ἴστασθαι, ἠὲ δόκησας Ἀχραντε, τῆς Μονῆς σου τῆς σεπτῆς, τὴν ἀγίαν Εἰκόνα σου, εἶργειν πάντοτε, ἐξ αὐτῆς τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐπιθέσεις· διὰ τοῦτο σὲ καλοῦμεν, θείαν ἡμῶν Πορταΐτισσαν.

Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Μάνδρα σου, καὶ ἐν ὄλῳ τῷ Ὄρει σου, καὶ εἰς κόσμον ἅπαντα Πορταΐτισσα, νέμεις τὴν ἀφθονον χάριν σου, καὶ σώζεις προφθάνουσα, τοὺς φωνοῦντάς σε πιστῶς. Ἀλλὰ πλήρου δεόμεθα Παντευλόγητε, τὰς σεπτὰς σου ἡμῖν

ἐπαγγελίας, καὶ ἐν βίῳ τῷ παρόντι, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι Δέσποινα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σ ἡμερον ἐν τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀειπάρθενος αὐτοῦ Μητηρ, καινῶν θαυμασιῶν ὑπόθεσιν, καὶ ψυχοτρόφων ἀγαθῶν κοινωνίαν, ἡμῖν παρατίθησι, μητρικῇ εὐδοκίᾳ· δεῦτε οὖν τρυφήσωμεν τῷ πνεύματι, τὰ τῆς Παρθένου μεγαλεῖα δοξάζοντες, καὶ τὴν περὶ ἡμᾶς πολυμερῆ αὐτῆς κηδεμονίαν· ὡς γὰρ στήλην ἐμφανῆ, καὶ ἀσφαλές ἐχέγγυον, ὧν ἀπεφῆνατο ἡμῖν ἐπαγγελιῶν, τὴν ἱεράν αὐτῆς Εἰκόνα, ἀρρήτῳ προμηθεῖα ἐδώρησατο· ἐκ Νικαίας γὰρ αὐτήν, διὰ θαλάσσης πάλαι ὠδήγησε, καὶ οὐκ ἐγνώσθησαν τὰ ἴχνη αὐτῆς, ἐν ὕδασι πολλοῖς, κατὰ Δαβὶδ τὸν θεῖον. Ἔργον τοῦτο θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὃ κατεργάσω Δέσποινα, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν.....

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον,
Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ... μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς 15ης Αὐγούστου.

ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

19

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Εὐφραινέσθω ἐν Κυρίῳ, ἡ τῶν Ἰσθῆρων Μονή, καὶ σὺν αὐτῇ ἅπας ὁ Ἄθως σκιρτάτω, καὶ πᾶσα πόλις καὶ χώρα τῶν πιστῶν, πίστει λαμπροφορεῖτω. Ἴδου γὰρ ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ φερωνύμως Πορταΐτισσα Θεοτόκος, οὐ μόνον πᾶσαν δόσιν ἀγαθήν, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, ἐνὶ ἐκάστῳ χορηγεῖ πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς οὐρανίους εἰσόδους, ὡς τοῦ Σωτῆρος φιλεύσπλαγχνος Μήτηρ, πᾶσιν ὑπανοίγει· ὅθεν δράμωμεν τῇ σκέπῃ αὐτῆς, ἵνα πλουσίας τρυφήσωμεν χάριτος, καὶ λάβωμεν ὧν ἕκαστος, ἀπὸ ψυχῆς δεόμεθα, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶντες· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ παρέχων διὰ σοῦ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Θαυμαστή ἡ πορεία Πανάχραντε, ἣν διὰ θαλάσσης ἤνυσεν ἐν ἀρρήτῳ δυνάμει, ἡ παναγία Εἰκὼν σου· Εἰκονομάχων γὰρ τὸν σάλον ἐκφεύγουσα, οἷα ναῦς μυριοφόρος, κυβερνωμένη τῇ σῆ χάριτι, ἐνελιμενίσθη τῷ κλήρῳ σου, φόρτον ἀγαθῶν ἐπαγγελμάτων, καὶ κρειττόνων ἐλπίδων πλήρωμα, καὶ ἀγιασμοῦ δωρεάς, μυστικῶς ἡμῖν κομίζουσα· ὧν τὰς ἀπαρχὰς δεχόμενοι, ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ, μεγαλύνομεν τὸ ὄνομά σου, τὸ ὑπερύμνητον Δέσποινα· ὅτι σκέπεις καὶ σώζεις, ἡμᾶς ἀεὶ Πορταΐτισσα.

Ἦχος γ΄.

Υ πέρ αὐγὰς ἡλίου ἐκλάμπουσα, ἐν ὄψει θείᾳ ἐπέστης, τῷ σῶ θεράποντι Ὁσίῳ Γαβριήλ, καὶ τούτῳ ἀπεκάλυψας Ἄχραντε, τὴν περὶ ἡμᾶς σου πανάγαθον βουλήν· ὦ τῆς πλουσίας σου χρηστότητος, ὑπερύμνητε Δέσποινα! Πυλωρὸς γὰρ καὶ βοηθός, εὐηγγελίσω ἔσεσθαι, ἐν παντί ταύτης τῆς Ποίμνης σου· καὶ ἐναργές τούτων τεκμήριον, ἡ τῆς παντίμου Εἰκόνας σου, ἐν ταύτῃ κατάπαυσις. Ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, καὶ εὐσήμῳ στόματι κηρύττομεν, τὰς πολλὰς ἀντιλήψεις σου, δι' ὧν σκέπεις καὶ σώζεις, ἡμᾶς αἰὶ Πορταΐτισσα.

Ἦχος δ΄.

Ε ξέστησαν ἅπαντες, τὸν Ὁσιον ὁρῶντες Γαβριήλ, ἐπὶ κυμάτων βαδίζοντα, καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα ταῖς χερσί, κρατοῦντα Πανάχραντε· ἡ γὰρ ἐξ αὐτῆς προϊοῦσα χάρις, ξένα καὶ παράδοξα, ἀληθῶς εἰργάσατο· καὶ οὐ μόνον τότε ἐδοξάσθη τοῖς θαύμασιν, ἀλλὰ καὶ νῦν παρέχει τὰς ἰάσεις, πανταχοῦ ἐφαπλοῦσα τὰς δωρεάς, καὶ προφθάνουσα σώζει, τοὺς φωνοῦντας αὐτὴν ἐκ πίστεως. Ἄλλ' ὦ ὑπερύμνητε Πορταΐτισσα, ὁμάλισον ἡμῖν τὰς τρίβους τῆς ζωῆς, καὶ τῆς ἄνω βασιλείας τὰς εἰσόδους ἀνοιξόν· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν σωθῆναι, ὡς πάντα ἰσχύουσαν, παρὰ τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τὸν ἀληθῆ ἰλασμόν τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀνακαλούμενον φθορᾶς, τὴν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, ἰλαστήριον ἔδειξας νοητόν, τῆς σῆς ἀχράντου μορφῆς τὴν Εἰκόνα, Θεοτόκε Παρθένε· καὶ ταύτην μὲν πάλαι ἐν Νικαίᾳ, ἡ εὐσεβῆς γυνὴ πίστει καὶ πόθῳ τιμῶσα, θείας ἐπληροῦτο χάριτος· νῦν δὲ ἡμεῖς κατέχοντες αὐτήν, δέει πολλῶ προσερχόμεθα, καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς καὶ σώματος λαμβάνομεν, καὶ ἰλασμόν πταισμάτων, καινοποιούμενοι τῷ πνεύματι· ἡ γὰρ ἐν αὐτῇ σκηνοῦσα χάρις σου, πάντα ἐνεργεῖ, τοῖς ἐν ἀληθείᾳ αὐτήν λιτανεύουσι, καὶ τὰ σὰ δοξολογοῦσι θαυμάσια.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Πρῶτον τὸ Ἀναστάσιμον, Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ...
καὶ εἶτα τὰ ἐξῆς τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου...

Ηκε θαλασσοπόρος ποτέ, κυβερνωμένη ἀοράτῳ δυνάμει σου, Εἰκῶν σου ἡ παναγία, Θεογεννητορ Ἀγνή, ἀπὸ τῆς Νικαίας εὐδοκίας σου, καὶ ταύτης ὡς γέγραπται, οὐκ ἐγνώσθη ἐν ὕδασι, τὰ Ἰχνη Κόρη, ἐνεργεῖα τῇ κρείττονι, καὶ κατέπλευσεν, ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος, στύλῳ φωτὸς ἐκλάμπων-

τι, αὐτῆς τὴν παράδοξον, ἔλευσιν πᾶσι δηλοῦσα, τοῖς Μονασταῖς Πορταΐτισσα, πιστῶς σοι βοῶσι· χαῖρε πάντων προστασία, καὶ καταφύγιον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαίρων ὁ ἱερός Γαβριήλ, καὶ καθυπεύκων τῇ σεπτῇ ἐμφανείᾳ σου, κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ ἐν θαλάσῃ Ἄγνή, ἴγνεσιν ἀβρόχοις εἰσπεπόρευται, καὶ πίστει ἀνέλαβε, τὴν ἁγίαν Εἰκόνα σου, τῶν οἰκτιρμῶν σου, γλυκασμὸν ἀποστάζουσαν, καὶ βραβεύουσαν, ἀληθῆ ἀγαλλίασιν· ὅθεν αὐτὴν δεξάμενοι, ὡς θείαν σου ἔλευσιν, ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, πανευλαβῶς ἐναπέθεντο, ὑμνοῦντες αἰνοῦντες, Πορταΐτισσα Παρθένε, τὰ μεγαλεῖά σου.

Στίχ. Ἐγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Χαίρει ἡ τῶν Ἰβήρων Μονή, σεμνυνομένη τῇ ἀχράντῳ Εἰκόνι σου· αὐτῆς γὰρ δι' εὐσπλαγχνίαν, ὤφθης Ἄγνή οἰκουρός, πυλωρός καὶ δόξα Πορταΐτισσα· καὶ ἅπας ὁ Ἄθως δέ, ἐγκαυχᾶται τῇ σκέπῃ σου, καὶ σύμπας κόσμος, τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου, διασώζεται, καὶ Θεῷ καταλλάσσεται· ἅπασι γὰρ ὀξύτατα, παρέχεις τὴν χάριν σου, καὶ θλιβομένους ἐξαίρεις, τῶν χαλεπῶν περιστάσεων, ὑμνοῦντας αἰνοῦντας, καὶ κυρύττοντας Παρθένε, τὴν σὴν βοήθειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας σου, τὸν ἀνεξάντλητον θησαυρόν, Θεοτόκε Πορταΐτισσα; Πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως γάρ, εὐεργετοῦσα ἡμᾶς, ἐν εὐκαιρίαις καὶ θλίψεσι, βραβεύεις κατ' ἀξίαν ἡμῖν τὰ αἰτήματα· οὐ μόνον γάρ κυβερνήτις σωτήριος, καὶ ἔφορος ἐν βίῳ ἡμῖν ὠφθης, ἀλλὰ καὶ πυλωρὸς ἐδείχθης ἀσφαλῆς, ἀπείργουσα καθ' ἡμῶν, πᾶσαν τῶν ἀντικειμένων βλάβην. Διὸ Πανάχραντε Δέσποινα, καὶ τὰς οὐρανίους πύλας ἀνοιξὸν ἡμῖν, καὶ σεσωσμένους Χριστῷ προσάγαγε, τοὺς εἰς σὲ ἐλπίζοντας.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει...

Ἐν τέλει ψάλλομεν τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς (τετράκις μετὰ τὸ τοῦ ἰδιομέλου), καὶ ἀμέσως τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

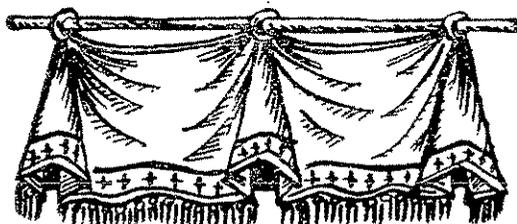
Τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα Πορταΐτισσα Δέσποινα, ἣ διὰ θαλάσσης ἐπέστη, θαυμαστῶς ἐν τῇ Ποίμνῃ σου, τιμῶμεν ὡς ἀγίασμα σεπτόν, καὶ σκῆνωμα τῆς δόξης σου πιστῶς· ἐξ αὐτῆς γάρ ἀνα-

βλύζεις τὰς δωρεάς, τοῖς πόθῳ ἐκβοῶσί σοι· δόξα τοῖς θαυμασίοις σου Ἄγνή, δόξα τῇ προμηθείᾳ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου πλουσία χρηστότητι.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως δώρημα τέλειον, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἄγνή, πιστῶς ἐδεξάμεθα, τὴν παραδόξως ἡμῖν, ἐλθοῦσαν Εἰκόνα σου· ἔθεν καὶ πυλωρόν σε, κεκτημένοι Παρθένε, πόθῳ σοι ἐκβοῶμεν, Πορταΐτισσα Κόρη· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Καὶ ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ τὸ Θεοτόκε Παρθένε ὡς συνήθως, καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Εἶτα ἀντὶ τοῦ Εὐλόγησω τὸν Κύριον, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, χῦμα τρίς, καὶ εὐθύς, Πλούσιοι ἐπτώχευσαν, καὶ ἡ ἀνάγνωσις.

Δόξα, και νυν. Ὅμοιον.

Ως πάλαι γυναικί, τῇ πιστῇ ἐν Νικαία, ἐδίδως
δαψιλῶς, τὴν σὴν χάριν Παρθένε, οὕτω και νυν
Πανύμνητε, ἡμῖν δίδου δεόμεθα, ὑποσχέσεων, τῶν
πρὸς ἡμᾶς σου τὸ πέρας, τοῖς τὴν θείαν σου, δορυ-
φοροῦσιν Εἰκόνα, Ἀγνή Πορταίτισσα.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου και τὸ Προκείμενον.
Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου
ἐν πάση γενεᾷ και γενεᾷ.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις...
Ἀντὶ τοῦ Ν' ψαλμοῦ λέγομεν μόνον
τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... και εὐθύς
Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...
Και νυν. Ταῖς τῆς Παναχράντου...
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Τῆς μητρικῆς προνοίας τὸ μέγεθος, ἐναργέστε-
ρον ἡμῖν δεικνύουσα, διὰ τῆς σῆς Εἰκόνας, τῇ
σῇ Ποίμνη ἐπεδήμησας, και χαρᾶς πολλῆς ἡμᾶς
ἐπλησας, και ἐπὶ πλεῖον ἐκαρδίωσας, πρὸς θεῖον
πόθον Πανάχραντε· τῆς γὰρ αἰωνίου σωτηρίας τὴν
ἀσφάλειαν, ὥφθης ἡμῖν ἐγγυωμένη, ὃ και ὀρώμεν
πληρούμενον, διὰ σοῦ σωζόμενοι Θεοτόκε. Ἀλλ' ὦ

Κυρία Πορταΐτισσα, μέχρι τέλους φύλαττε ἡμᾶς,
καὶ σῶζε ὡς ἐπηγγείλω, τῇ κραταιᾷ προστασίᾳ
σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'
καὶ τῆς Πορταΐτισης οἱ δύο εἰς η'.

Κανὼν πρῶτος τῆς Θεοτόκου.

Φέρει ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς τελευταίοις τροπαρίοις
«Γερασίμου».

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Αναστάσεως ἡμέραν, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀ-
γοντες χαρμοσύνως, συνεορτάσωμεν φαιδρῶς,
οἱ ἐν Ἁθῶ Μονασταί, ἡμῖν τὴν λαμπράν, Εἰκόνας
τὴν ἔλευσιν τῆς Ἁγνῆς Θεομήτορος.

Καθαροὶ τῇ διανοίᾳ προσπελάσωμεν, πίστει
καὶ εὐλαθείᾳ, Εἰκόνι τῇ θαυματουργῶ, Πορτα-
ΐτισης τῆς Ἁγνῆς, καὶ χάριν πολλήν, καὶ ἔλεος
ἄφθονον, ἐξ αὐτῆς ἀρυσώμεθα.

Οὐρανοὶ σε ἐξαστράπτουσιν κατέχοντες, χαί-
ρουσι Θεοτόκε· ἡ τῶν Ἰσθῆρων δὲ Μονή, Εἰ-
κόνα σου τὴν θαυμαστήν, πλουτοῦσα σεμνῶς, σῆ
δόξη λαμπρύνεται, Πορταΐτισσα Δέσποινα.

Γνώμην ἔχουσα ὅσιν ἡ θεόφρων γυνή, πάλαι
ἐν τῇ Νικαίᾳ, Εἰκόνα σου τὴν ἱεράν, δάκρυ-
σιν ἔθετο θερμοῖς, ἐν νώτοις ἀλός, ἐκεῖθεν δὲ ἀκλυ-
στος, πρὸς ἡμᾶς παραγέγονε.

Κανὼν δεύτερος οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Τῇ Πορταίτιση αἶνον πλέκω. Γερασίμου».

Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὴν ἔλευσιν Ἀχραντε, τῆς παναγίας Εἰκόνοσ σου, ὑμνήσαι τετόλμηκα, ἀνάγνοις χείλεσιν, ἀλλὰ σύγγνωθι, τῇ τόλμη μου Παρθένε, καὶ δίδου μοι δύναμιν, τῷ λόγῳ δέομαι.

Ηνίκα ἐνέμετο, Εἰκονομάχων ἡ αἵρεσις, ὡς λύμη ψυχόλεθρος, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τότε Ἀχραντε, ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν σου, οἷς τρόποις ἠυδόκησας, ἡμῖν διέσωσται.

Πορεύου ὦ Δέσποινα, ὅπου ἡ χάρις σου βούλοιτο, ἡμᾶς δὲ διάσωζε, τῇ σῇ χρηστότητι, τὴν Εἰκόνα σου, εἰς θάλασσαν βαλοῦσα, ἡ σώφρων ἐβόασοι, χήρα Πανάχραντε.

Οδὸν διανύσασα, ἐπὶ θαλάσσης παράδοξον, καὶ ἄγνωστος μείναςα, πλείστοις ἐν ἔτεσιν, ἡ ἀγία σου, Εἰκὼν Θεογεννητορ, ἐν Ἀθῶ κατέπλευσεν, ὡς ναῦς μυρίολβος.

Καταβασίας ψάλλομεν διπλᾶς, τοῦ Πάσχα,
Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τῆς Θεοτόκου,
Ἀνοιξω τὸ στόμα μου. Εἶτα τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς,
Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς καὶ αἵτησις, κατὰ τὸν
συνήθη τύπον τῆς ἐβδομάδος ταύτης.

Οὕτω ποιῶμεν ἐν ἐκάστη ᾠδῇ.

Ὡδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Δεῦτε χαρισμάτων γλυκασμόν, ὃν ἡμῖν ἡ Παρθένος ἡ Πορταΐτισσα, οἷα νεφέλη ζωῆς, σταλάζει κατὰ τὸν Ἰωήλ, δεξώμεθα χαίροντες.

Νῦν ἅπαν τὸ Ὄρος σου Ἁγνή, ἐξαιρέτως ἡ Μάνδρα ἡ τῶν Ἰβήρων δέ, πανηγυρίζει λαμπρῶς, τὴν ἔλευσιν τὴν ξενοπρεπῆ, τὴν σὴν Πορταΐτισσα.

Χθὲς ἐπὶ κυμάτων τῆς ἀλός, φερομένη δεδόξασται Πορταΐτισσα, ἡ σὴ ἁγία Εἰκῶν, καὶ σήμερον δὲ ἐν τῷ ναῷ, τῷ σῷ τεθαυμάστωται.

Εστη ἐν τῇ πόρτῃ τῆς Μονῆς, ἐκδηλοῦσα τὸν τρόπον τῆς προστασίας σου, ἡ θαυμαστή σου Εἰκῶν· ἐντεῦθεν ἐκλήθης συμπαθῶς, Ἁγνή Πορταΐτισσα.

Δεύτερος. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ρημάτων τῶν θείων σου ἀκούσας, ὁ Ὄσιος Κόρη Γαβριήλ, ἐπὶ ἀλός ἐπέζευσε, καὶ τὴν σεπτὴν Εἰκῶνα σου, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, φωτὶ αὐτῷ ἐκλάμπουσαν.

Τρισσάκις δυνάμει ἀοράτῳ, πυλῶνι εὐρέθῃ τῆς Μονῆς, Εἰκῶν σου ἡ ὑπέρλαμπρος, ἐκ τοῦ ναοῦ σου φεύγουσα· φυλάττειν γὰρ ἠθέλησας, ἡμᾶς Ἁγνή Πορταΐτισσα.

Αγγέλων ἐξέστησαν αἱ τάξεις, ὄρωντες ὀρθίαν θαυμαστῶς, ἐν τῇ θαλάσῃ πλέουσαν, τὴν ἱεράν Εἰκόνα σου, καὶ Μονασταὶ ἐθαύμασαν, ταύτης Παρθένε τὴν ἄφιξιν.

Ιάσεων δρόσον ἀποστάζεις, καὶ παύεις τὴν φλόγα τῶν παθῶν, τῶν ἐπικαλουμένων σε, Παρθένε Πορταΐτισσα, χάριν πολλὴν παρέχουσα, καὶ οὐρανίαν παράκλησιν.

Καταβασίαι.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν...

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε...

Μετὰ τὴν αἴτησιν ἀναγινώσκομεν τὸ Κοντάκιον καὶ τὸν Οἶκον τοῦ Πάσχα, καὶ εἶτα ψάλλομεν τὸ ἐξῆς τῆς Θεοτόκου Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς θαυμαστῆς σου καὶ ἁγίας Εἰκόνας, πανηγυρίζοντες τὴν ἔλευσιν Κόρη, δοξολογοῦμεν τὰ πολλὰ σου θαύματα· ἐν αὐτῇ γὰρ χαίροντες, ἐδεξάμεθα πίστει, σὲ τὴν πάντων Ἄνασσαν, καὶ προστατίδα δλων, βασιλικὰς διδοῦσαν δωρεάς, χειρὶ πλουσία, ἡμῖν Πορταΐτισσα.

Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τὰ τῶν βαρβάρων πολυάριθμα πλήθη, κατὰ τῆς Ποίμνης σου Ἄγνη ἐπελθόντα, ἀφανισμόν ἐμπνέοντα καὶ ὄλεθρον, κραταιῶς συνέτριψας, καταιγίδι θαλάσσης, καὶ χαρᾶς ἐπλήρωσας, Μοναστῶν τὰς καρδίας, τῶν καθορώντων Κόρη ἀληθῶς, πεπληρωμένα, τὰ σὰ ἐπαγγέλματα.

Ὅδῃ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, φυλάττειν σε καὶ θυρωρεῖν, οἷά περ πυρίνην ῥομφαίαν, τὴν Μοῆν σου βλέποντες, Παρθένε ἐξιστάμεθα, καὶ πῶς οὐκ εὐποροῦμεν ὑμνησαι, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου ἀγάπην Πορταΐτισσα.

Αρσεν μὲν δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἰλασμός ὤφθη Χριστός, σὺ δὲ ὡς πανάφθορος Μήτηρ, τούτου Πανακῆρατε, καὶ μήτηρ ἡμῶν πέφνησας, ἐκτρέφουσα καὶ θάλπουσα ὄντως, τρόποις ποικίλοις ἡμᾶς, ὦ Πορταΐτισσα.

Ως ἐνιαύσιον λαμπράν, καὶ φωτοφόρον τελετήν, ἐν τῇ λαμπροφύρῳ ἡμέρᾳ, τῆς Χριστοῦ ἐγέρσεως, ἡ ἔλευσις ἐκρότησεν, ἡμῖν τῆς θαυμαστῆς σου Εἰκόνας. ἐν ἧ φαιδρῶς Πορταΐτισσα ὑμνοῦμέν σε.

Ο Προφητάναξ μὲν Δαβὶδ, πρὸ τῆς τοῦ νόμου κιβωτοῦ, ἐνθους ἐωρᾶτο· ἡμεῖς δέ, εὐλαβῶς ἰστάμενοι, πρὸ τῆς σεπτῆς Εἰκόνας σου, χαρὰν ἀγι-

ασμόν εὐφροσύνην, καὶ πᾶν καλὸν Πορταΐτισσα λαμβάνομεν.

Ρημάτων Κόρη ταπεινῶν, ὡς ἤκουσαν οἱ Μοναχοί, τοῦ μετανοοῦντος σατράπου, τῶν Περσῶν ἐθαύμασαν, τὸ ἔργον τῆς προνοίας σου· ἰκέτης ταπεινός γάρ προσῆλθεν, ὁ πρὶν φυσῶν ἐν δυνάμει ματαιότητος.

Δεύτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῷ ὁσίῳ προεστῶτι, ἀποροῦντι δι' ἔνδειαν, ὄναρ ἐπιστᾶσα, τούτου θεραπεύεις τὸ ἀπορον· τοῦ γὰρ ἀλεύρου καὶ οἴνου καὶ ἐλαίου δέ, Πορταΐτισσα, τὰς ἀποθήκας ἐπλήρωσας.

Ιατρεύεις Θεοτόκε, θαυμαστῶς Πορταΐτισσα, οὐ μόνον τοὺς πίστει, τῇ σεπτῇ Εἰκόνι σου σπεύδοντας, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς πόρρω κινδυνεύοντας, τοὺς τὸ ὄνομα, τὸ σὸν φωνοῦντας τὸ ἄγιον.

Στόματί σου γλυκυτάτῳ, Πορταΐτισσα Δέσποινα, τῷ θεράποντί σου θείῳ Γαβριήλ εὐηγγέλισαι, τὰ ἀληθῆ ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου· ὦ τῆς χάριτος, ἧς ἡμᾶς Κόρη ἠξίωσας!

Σκέπε Κόρη οἶα μήτηρ, σκέπε οἶα φιλόστοργος, ἡμᾶς τὰ σὰ τέκνα, οἶα περ νοσσία προστρέχοντας, ὑπὸ τὰς πτέρυγας πάντοτε τῆς σκέπης σου, τῶν τοῦ ὄφους, μανιωδῶν ἐπιθέσεων.

Ὡδὴ ε΄. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ορθρίζων Ἡλίω τῆς δόξης, ὁ Γαβριήλ ὁ θεόφρων, ἐκλάμπουσιν ὑπὲρ λόγον, ἔβλεψέ σε Ἄχραντε, καὶ παρὰ σοῦ μεμύηται, τὴν περὶ ἡμᾶς εὐδοκίαν σου.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, πῶς εἶπωμεν Θεοτόκε; τῇ πύλῃ γὰρ ἠρετίσω, μένειν συμπαθέστατα, τῆς Μονῆς σου Δέσποινα, ὥσπερ πυλωρὸς ταύτης ἄμαχος.

Προσέλθωμεν λευχειμονοῦντες, δικαιοσύνης τοῖς ἔργοις, τῇ μόνῃ Πορταΐτισση, καὶ αὐτῆς ὀψόμεθα, Εἰκόνα τὴν ὑπέρλαμπρον, χάριν πολλὴν ἀναβλύζουσιν.

Αγάπην πρὸς θεῖαν ἐνάγει, καὶ πρὸς σωτήριον φόβον, ἡ θεὰ ἡ τῆς μορφῆς σου, ἡ ἐν τῇ Εἰκόνι σου, Παρθένε Πορταΐτισσα, τοὺς πρὸς αὐτὴν καταφεύγοντας.

Δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ηγίαςας Δέσποινα, ἁγιασμῶ τῆς δόξης σου, καὶ ἐπισκιάσει σου αὐτῷ, τὴν παναγίαν ὄντως Εἰκόνα σου, καὶ εἰς πάντα κόσμον θαυμαστήν, ταύτην ἐναπέδειξας, ἐν σημείοις καὶ θαύμασι.

Απείργεις εἰσέρχεσθαι, ἐν τῇ Μονῇ σου Ἄχραντε, τοὺς μεμολυσμένους τῇ καρδίᾳ, τοὺς κα-

θαρούς δὲ ἔνδον εἰσάγεις Ἄγνη· τοῦτο δὲ ἐργάζη τὴν αὐτῶν, σωτηρίαν θέλουσα, οἷα μήτηρ φιλόστοργος.

Ι δὼν τὴν Εἰκόνα σου, μαχαίρα πάλαι ἐπληξεν, ἐν τῇ σιαγόνι ἐνεργεία, τοῦ μισοκάλου ὁ μεταγνοῦς πειρατής, καὶ ἐκ ταύτης αἷμα Κόρη ζῶν, ἔρρυσεν ὡ θαύματος! ἄχρι δεῦρο ὀρώμενον.

Ν αὐτὴ σοι ἀνήγειραν, Ἄγνη παρά τὴν θάλασσαν, ἐνθα πρῶτον ἔστη ἡ Εἰκὼν σου, ἡ φερομένη τοῦ Γαβριὴλ ταῖς χερσίν, ἐνθα παραδόξως καὶ πηγὴ, ὕδατος ἀνέβλυσεν, ὡς ἀγίασμα ἅγιον.

Καταβασίαι.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέως...

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ὁδὴ ς'. Κατῆλθες, ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κ ατῆλθεν, ἀπὸ τῆς Ἐώας ἡμῖν, ἡ ἀγία σου Εἰκὼν παραδόξως, Παρθένε, ὡς γλυκυτάτη ἡώς, διαυγάζουσα, ἐν τῷ κλήρῳ σου Ἄγνη, δωρεῶν θείων αἴγλην.

Φ υλάττεις, ἐκ τῆς τῶν Περσῶν χαλεπῆς, ἐπιθέσεως Μονὴν τῶν Ἰσθῆρων, καὶ τούτους ἀφανισμῶ παντελεῖ, Πορταΐτισσα, παραδίδως ἀληθῶς, ἐν θυμῷ τῆς θαλάσσης.

Σ ὠτέρ μου, ταῖς τῆς Παναχράντου Μητρός, τῆς Ἄγνης Πορταΐτίσσης πρεσβείαις, παράσχου.

ὡς ἐλεήμων Θεός, τὰ ἐλέη σου, τοῖς γεραίρουσιν αὐ-
τῆς, τὰ πολλά μεγαλεῖα.

Σὺ σκέπη, σὺ καὶ προστασία θερμή, σὺ πνοή
σὺ καὶ παράκλησις θεία, ὑπάρχεις, τῶν σῶν
τεκνίων Ἀγνή, Πορταΐτισσα, καὶ καθ' ὥραν τὸ γλυ-
κύ, ὄνομά σου φωνοῦμεν.

Δεύτερος. Τὴν θείαν ταύτην.

Ολη λαμπρά Πορταΐτισσα, τῆ κόρη τῆ πα-
σχούση τεθέασαι, τοῦ Ρώσων ἀνακτος, ἦν
θαυμαστῶς θεραπεύσασα, τῆ σῆ Μονῆ παρέχεις, ὧν
πρώην ἐχρηζε.

Νόσου βαρείας ἀπήλλαξας, τὸ πάσχον ἀνιάτως
θυγάτριον, ἐν Λέσβῳ Ἀχραντε, τοῦ ἱερέως
σῆ χάριτι ὅθεν λαμπρῶς κηρύττει, τὸ θαυματούρ-
γημα.

Πολλῆς χαρᾶς Κόρη ἐπλησας, μητέρα ἐν Ἀθή-
ναις φιλόθεον, ὡς ἐθεράπευσας, υἱὸν τὸν ταύ-
της τὸν πάσχοντα, θερμῶς σου δεηθεῖσαν, ὦ Πορτα-
ΐτισσα.

Λαμπρὸν ἐχέγγυον δέδωκας, ἡμῖν τῆς κραται-
ᾶς προστασίας σου, ὦ Πορταΐτισσα, τὴν παν-
αγίαν Εἰκόνα σου, πρὸς ἣν ἀεὶ ὄρῳντες, ἰσχὺν λαμ-
βάνομεν.

Καταβασίαι.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις...

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ως πυλωρός καὶ ἀρωγός ἡμῶν καὶ ἔφορος.
Μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν τὴν σὴν βοήθειαν
Πορταΐτισσα Παρθένε ἐκδυσωποῦμεν.
Ἄλλὰ πλήρου τὰς σεπτὰς ἐπαγγελίας σου
Ἄς ἡμῖν εὐηγγελίσω ὡς φιλάγαθος
Ἴνα κράζωμεν, χαῖρε πάντων ἀντίληψις.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελοι ἀοράτως, τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, ἀ-
εὶ ἐν εὐλαβείᾳ κυκλοῦσιν· ἡμεῖς δὲ ὁρατῶς
πρὸς αὐτήν, μετὰ δέους προσερχόμενοι Πορταΐτισ-
σα, ὑμνοῦμέν σου τὰ θαύματα, καὶ πόθῳ σοι βοῶ-
μεν ταῦτα·

χαῖρε δι' ἧς Μονασταὶ σκιρτῶσι
χαῖρε δι' ἧς δυσμενεῖς σιγῶσι
χαῖρε παραδόξως ἡμῖν ἢ εἰσπλεύσασα
χαῖρε πᾶσαν δόσιν πιστοῖς ἢ παρέχουσα
χαῖρε Κόρη Πορταΐτισσα τῶν Ἰβήρων τῆς Μονῆς
χαῖρε πρύτανις καὶ ἔφορος Ἄθωνος ἢ εὐκλεῆς
χαῖρε ὅτι ἐκτρέπεις καθ' ἡμῶν πᾶσαν βλάβην
χαῖρε ὅτι βραβεύεις τοῖς πιστοῖς πᾶσαν χάριν
χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀείρυτος
χαῖρε ἐλπίς ἡμῶν ἀνενδοίαστος
χαῖρε ἡμῶν πυλωρός σωτηρίας

χαῖρε πυρσός ἀρραγοῦς προσδοκίας
χαῖρε πάντων ἀντίληψις.

Συναξάριον.

Πρῶτον τὸ τοῦ Μηναίου καὶ εἶτα τὰ ἐξῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου
ἐορτάζομεν τὴν πρὸς ἡμᾶς, τὴν ἐν Ἄθῳ περιφανῆ
τῶν Ἰβήρων Μονήν, διὰ θαλάσσης παράδοξον ἔλευ-
σιν τῆς θαυματουργοῦ καὶ ἀγίας Εἰκόνοσ τῆς Ὑ-
περαγίας Θεοτόκου, τῆς Κυρίας ἡμῶν Πορταϊτίσ-
σης, γενομένην κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἐν ἔτει 1004.

Στίχ. Ἐένως ἡμῖν ἦκες ἐν τῇ σῇ Εἰκόνι

Καὶ τῆς Ποίμνης σου πυλωρός ὦφθης Κόρη.

Θεοτόκου Πορταϊτίσσης τέρατ' αἰίδω λιγυρῶς.

Ταῖς τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς πρεσβείαις
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... ἐκ γ'.

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... ἐκ γ', καὶ αἱ λοιπαὶ ὠδαί.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου.

Ο παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, ἐκ σοῦ σεσω-
μάτῳται, Κόρη ὑπὲρ νοῦν, καὶ πύλην σε τῶν
οὐρανῶν, μυστικῶς τοῖς ἐν γῆ ἀναδείκνυσιν, εἰσά-

γουςαν ἡμᾶς πρὸς τὰ ἄνω, Παρθένε Πορταΐτισσα.

Γυναῖκες ἀντὶ μύρων θεόφρονες, Ἄγνη Πορταΐτισσα, πίστει ἀκλινεῖ, ὕμνον σοι φέρουσι καινόν, τὴν θερμὴν σου αἰτουῦσαι βοήθειαν, ἣν δίδου συμπαθῶς Θεοτόκε, ὡς εὐσπλαγχνίας πέλαγος.

Θανάτου ἐκ βεβαίου ἐξήρπασας, πολλάκις προφθάσασα, τοὺς ἀπὸ ψυχῆς, τὸ ὄνομά σου τὸ γλυκύ, ἐν κινδύνοις τελοῦντας φωνήσαντας· ἀλλὰ καὶ ἀναγκῶν ἐσομένων, ἡμᾶς ρῦσαι Πορταΐτισσα.

Ως ὄντως θαυμαστὴ καὶ παράδοξος, τοὺς πάντας ἐκπλήξασα, γέγονεν Ἄγνη, ἡ ἔλευσίς σου πρὸς ἡμᾶς, ἐκκαλύπτουσα χάριν ἐξαιρετον. Αὐτὴν οὖν χαρμοσύνως τελοῦμεν, Παρθένε Πορταΐτισσα.

Ιδοὺ ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν. ἰδοὺ ἡ παράκλησις, πάντων ἡ χαρὰ, ἡ Πορταΐτισσα Ἄγνη, ἐν ἐκάστῳ τὰ πρόσφορα νέμουσα· προσέλθωμεν μετὰ παρρησίας, αὐτῇ καὶ σωθησόμεθα.

Δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Επεφώνησας ἐν ἐπαλλήλῳ φθέγματι, ἐκ τῆς Εἰκόνοσ σου, τὸν νεωκόρον Ἄγνη, τριπτῷ δὲ ραπίσματι, τοῦτον ἐπαίδευσας, καὶ μὴ θέλοντα, ὃς ἰαθεῖς τοῦ πτώματος, εὐλαβῶς σοι διηκόνει.

Κόσμος ἅπας σου, κηρύττει Πορταΐτισσα, τὰ πολλὰ θαύματα, ἃ συμπαθῶς ἐνεργεῖς· εἰς πᾶσαν ἐξῆλθε γάρ, τὴν γῆν ἡ χάρις σου, καὶ τὸ ὄνο-

μα, τὸ σὸν ἡδὺ μελέτημα, πάσης γλώσσης πιστῶν ὤφθη.

Ως κατεῖδέ σε, ὁ διωχθεὶς παῖς ἄπορος, ἀγκά-
λαις φέρουσαν, οἷά περ βρέφος Χριστόν, ἐκ
σοῦ νομίσματα, τρία δεξάμενος, θάμβους ἔπλησε,
τοὺς μοναχοὺς θαυμάζοντας, συμπαθείας σου τὸν
πλοῦτον.

Γνώσιν ἔκδηλον, καὶ οἶονεὶ ἀσφάλειαν, δοῦναι
τῷ κλήρῳ σου, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου πολλῆς,
χρηστότητος Ἄχραντε, καὶ ἀγαθότητος, ξένῳ θαύ-
ματι, ἦλθε ποντοπορήσασα, ἡ σεπτὴ ἡμῖν Εἰκὼν σου.

Καταβασίαι.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος...

Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ῥδὴ η'. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Αὕτη ἡ σεπτὴ, καὶ ἀγία ἡμέρα, ἐν ἣ ἡμῖν ἀ-
φίχται, ἡ παναγία Εἰκὼν σου, ἑορτὴ ἀληθῆς,
τῆ τοῦ Πάσχα φωταυγεία γεγένηται· ἦλθες γὰρ
Παρθένε, χαρὰν ἡμῖν διδοῦσα.

Δεῦτε τῆς διπλῆς, ἐντρυφήσωμεν χάριτος· ἰδοὺ
γὰρ ἐξανέστη, Χριστὸς καινίσας τὸν κόσμον,
καὶ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ, ἀγαθὰ εὐαγγελίζεται κρείττονα,
ἡμῖν τῆ ἐλεύσει, θείας αὐτῆς Εἰκόνας.

Αρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου καὶ ἴδε, τοὺς
πίστει παρεστῶτας, τῆ θαυμαστῆ σου Εἰκόνα,

καὶ παράσχου αὐτοῖς, τὰς αἰτήσεις συμπαθῶς Πορταΐτισσα· μὴ οὖν ἡμᾶς στερήσης, τῆς Χάριτός σου Κόρη.

Μ εἶνον μεθ' ἡμῶν ἕως τέλους αἰῶνος· ὁρῶντες γὰρ Παρθένε, τὴν σὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἀκλινεῖς ἐν πάσῃ θλίψει τηρούμεθα· ἐγγύησις γὰρ αὕτη, τῆς πρὸς ἡμᾶς μονῆς σου.

Δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ε ἰδὸν σε κρατοῦσαν ἐν ἀγκάλαις, Παρθένε Χριστὸν τὸν Κύριον ὡς νήπιον, οἱ κατὰ τῆς Ποίμνης σου ἐλθόντες ἀλάστορες, τῆς Ἁγαρ οἱ ἀπόγονοι περιπολεύουσαν, ἔνδον ἐν τῇ μονῇ σου Παρθένε· ὦ τῆς πρὸς ἡμᾶς σου, πολλῆς κηδεμονίας!

Ρ ἡμασι τῶν ἐπαγγελιῶν σου, ὧν πάλαι εὐηγγελίσω τοῖς οἰκέταις σου, Κόρη Πορταΐτισσα, τὰς ψυχὰς πτερούμενοι, τὰς μηχανὰς ἐκφεύγομεν τοῦ παναλάστορος, καὶ ἔχοντες εἰς σέ τὰς ἐλπίδας, τῶν ἐπερχομένων, λυτρούμεθα κινδύνων.

Α κλυστος λιμὴν χειμαζομένων, ἐν πόνοις καὶ συμφοραῖς καὶ περιστάσεσιν, ὦφθης Μητροπάρθενε, Κόρη Πορταΐτισσα, νεφέλη δροσοβόλος δὲ ἐπισκιάζουσα, τοὺς ἀπεκδεχομένους τὴν δρόσον, τῆς σῆς προμηθείας, καὶ μητρικῆς εὐνοίας.

Σ κέπη τῆς Μονῆς τῆς τῶν Ἰβήρων, Παρθένε καὶ πυλωρὸς πέλεις ἀκοίμητος, Ὄρους

δὲ τοῦ Ἁθωνος, κηδεμῶν καὶ ἔφορος, καὶ μέγα καταφύγιον παντὸς τοῦ κόσμου Ἄγνη· διό σε Πορταΐτισσα Κόρη, ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Καταβασίαι.

Αὕτη ἡ κλητή...

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ...

Ὡδὴ θ'. Φωτίζου, φωτίζου.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς Ἄγνης Παρθένου, Πορταΐτισσης Κόρης, τὰ θεῖα μεγαλεῖα.

Φαιδρύνου ἀγάλλου, Μονὴ Ἰβήρων ἡ σεπτὴ, ἐν τοῖς κόλποις πλουτοῦσα, Εἰκόνα τὴν ἄχραντον, τῆς τοῦ Θεοῦ, Παναχράντου Μητρός, τῆς συμπαθῶς, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, Πορταΐτισσης γενομένης σοι.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς μόνης Θεοτόκου, Ἄγνης Πορταΐτισσης, τὰ θαύματα τὰ ξένα.

Ω θείων φωνῶν σου! ὦ ὑποσχέσεων καλῶν! βοηθός γάρ ἐν βίῳ, ἡμῖν ἔφης ἔσεσθαι, καὶ τῷ Χριστῷ, μετὰ τέλος ἡμᾶς, προσαγαγεῖν· ὅθεν σωτηρίας, Παρθένε πύλην σε γινώσκομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τῆς Πορταΐτισσης,

περί ἡμᾶς πλουσίαν, στοργήν καὶ προστασίαν.

Ολόφωτε πύλη, ἀνατολῆς τῆς νοητῆς, πυλωρὲ ἀσφαλείας, ἡμῶν καὶ ἀντίληψις, τὰς καθ' ἡμῶν, τῶν ἐχθρῶν προσβολάς, τρέπε ἀεὶ, κραταιᾷ χειρὶ σου, ὦ Πορταΐτισσα δεόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν δόξαν καὶ τὴν χάριν, τὴν τῆς Πορταΐτίσεως, Μητροπαρθένου Κόρης.

Υψόθεν Παρθένε, σκέπε καὶ φύλαττε ἀεὶ, τοὺς στερρῶς πεποιθότας, ταῖς σαῖς ὑποσχέσεσι, καὶ τὰς φωνάς, τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῆ, δέχου Ἀγνή, τῶν πιστῶς φωνούντων, ὦ Πορταΐτισσα τὴν κλησίν σου.

Δεύτερος. Ἄπας γηγενής.

Ἄγγελοι ἐθαύμασαν κατιδόντες, διὰ θαλάσσης πλεύσασαν, ἐπὶ τὸν Ἄθω ἀκλύστως, Παρθένε τὴν σὴν Εἰκόνα.

Ικται πρὸς ἡμᾶς, ἄλός διαπλεύσασα πελάγη ἄκλυστος, Εἰκῶν σου ἢ πάντιμος, καὶ εὐφροσύνης πάντα ἐνέπλησεν· ἐν ταύτῃ γὰρ κατείδομεν ἀριδηλότατα, τὴν πολλὴν σου, πρὸς ἡμᾶς χρηστότητα, ὑπὲρ ἥλιον Κόρη ἐκλάμπουσαν.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι μετὰ δέους, Παρθένε Πορταΐτισσα, τῇ σῇ Εἰκόνι ἐστῶτες, αἰνοῦσι τὰς χάριτάς σου.

Μνήμην ἱεράν, τῆς ξένης ἀφίξεως τελοῦντες
 Ἄχραντε, ἡμῖν τῆς Εἰκόνοσ σου, τῇ τοῦ
 Σωτῆρος ἐγέρσει σήμερον, λαμπρῶς πανηγυρίζομεν
 καὶ ἐκβοῶμέν σοι· ἤλθες Κόρη, ἐν μέσῳ τῶν τέ-
 κνων σου, οἷα μήτηρ φιλόστοργος Δέσποινα.

Δόξα.

Ἄναρχε Τρισήλιε Θεαρχία, ἐλέησον τοὺς δού-
 λους σου, ταῖς τῆς Ἄγνης Θεοτόκου, πανευπροσ-
 δέκτοις πρεσβείαις.

Ονομα τὸ σόν, Ἄγνη Πορταΐτισσα ἐν γλώσ-
 ση φέροντες, πάσῃ ὥρα Πάναγνε, πάσης πι-
 κρίας ἀπολυτρούμεθα, καὶ γλυκασμοῦ πληρούμεθα
 καὶ παρακλήσεως, οὐρανόυ· διὰ τοῦτο πάντοτε, ἐν
 παντί τῇ σῇ χάριτι σπεύδομεν.

Καὶ νῦν.

Ἄχραντε Πανύμνητε Θεοτόκε, Παρθένε Πορτα-
 ῖτισσα, αἰεὶ βοήθει καὶ σῶζε, πάσης ἀνάγκης τοὺς
 πρόσφυγας σου.

Υμνησαν φαιδρῶς, τῆς θείας Εἰκόνοσ σου πάλαι
 τὴν ἔλευσιν, Μοναστῶν συστήματα, χά-
 ριν ἐκ ταύτης πολλὴν καρπούμενοι· ἡμεῖς δὲ λιτα-
 νεύοντες αὐτὴν βοῶμέν σοι· ἔσο Κόρη, μεθ' ἡμῶν
 τῶν δούλων σου, ὡς ὑπέσχου αἰεὶ Πορταΐτισσα.

Καταδασίαι.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα...

Φωτίζου, φωτίζου...

Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάρια. Τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός...

Τῆς Πορταΐτισης, ὅμοιον.

Ως Πορταΐτισσα ἡμῶν, καὶ πυλωρὸς σωτήριος,
ὑπάνοιξον τὰς εἰσόδους, τῆς βασιλείας οὐρα-
νῶν, ἡμῖν τοῖς μεγαλύνουσι, Παρθένε Θεοτόκε, τὰ
θεϊά σου θαύματα.

Καὶ πάλιν τὸ τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός...

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα
τοῦ ἤχου γ' καὶ τῆς Θεοτόκου τὰ ἐξῆς γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ως ξένη καὶ ὄντως θαυμαστή, Δέσποινα ἡ ἔλευ-
σις, τῆς παναγίας Εἰκόνοσ σου, ἡμῖν γεγέ-
νηται! ἦν ἐπὶ θαλάσσης, πεζεύσας τῷ λόγῳ σου, ὁ
θεῖος Γαβριὴλ ἠγκαλίσσατο· ἦν ὡς θησαύσισμα, τῆς

σῆς δόξης θησαυρίσαντες, τὴν σὴν χάριν, εὐσήμως κηρύττομεν.

Τοῖς πᾶσι παρέχεις δαψιλῶς, Κόρη Πορταΐτισσα, χάριν καὶ ἔλεος πάντοτε, καὶ κινδυνεύουσι, βοηθεῖς ταχέως, θλίψεων τὸν καύσωνα, σβενύουσα τῇ δρόσῳ Πανύμνητε, τῆς εὐσπλαγχνίας σου· διὰ τοῦτο μεγαλύνομεν, Θεοτόκε, τὴν μεγαλωσύνην σου.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ὡς ἀληθῶς, Κόρη Πορταΐτισσα, τῶν σῶν θαυμάτων διέδραμεν, χάρις ἢ ἔνθεος· πάντας γὰρ προφθάνεις, τοὺς πιστῶς καλοῦντάς σε, καὶ δίδως συμπαθῶς τὰ αἰτήματα, πᾶσι Πανάχραντε· διὰ τοῦτο τὸ σὸν ὄνομα, τρυφή πέλει, ἡμῶν καὶ παράκλησις.

Καὶ τὰ τοῦ Πάσχα,
Πάσχα ἱερὸν... μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν.

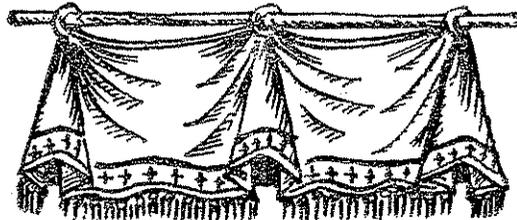
Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

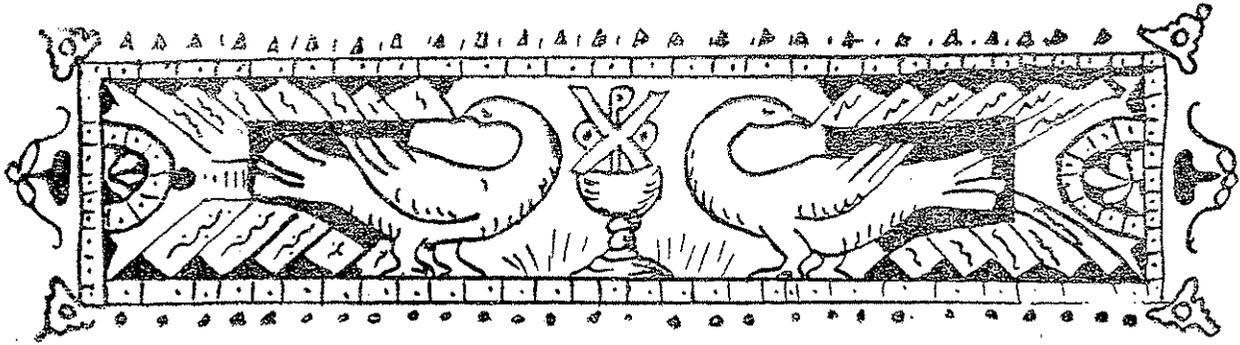
Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, θαυμαστά τὰ σὰ πάντα πέλει, ἀληθῶς καὶ ἀκατάληπτα· ὁ γὰρ τῶν θαυμασίων Θεός, μεγαλεῖα ἐν σοὶ ἐποίησε, σαρκωθῆναι ἐκ σοῦ, εὐδοκήσας ὑπὲρ λόγον· ἔθεν θαυμαστῶς ἡμῶν προνοουμένη, μεγάλα τε καὶ ἔνδοξα, ποικίλοις τρόποις κατεργάζη, εἰς περιποίησιν ἡμῶν καὶ σωτηρίαν. Ἀλλ' ὦ Πορταΐτισσα ὑπερένδοξε, δίδου ἡμῖν αἰεὶ, τὴν σὴν βοήθειαν, καὶ σκέπε ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀλάστορος.

Καί νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ
πανηγύρει...

Δοξολογία μεγάλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Κατά τήν τάξιν τοῦ Πάσχα
Ἄποστολον καί Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας
καί τῆς Θεοτόκου.

Κοινωνικόν. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν
οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ. Ἀλληλούϊα.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Ω φθης Πορταΐτισσα ἀληθῶς, σκέπη καί προ-
στάτις, τῶν φωνούντων ἀπὸ ψυχῆς, Κόρη
Παναγία, τὸ μέγα ὄνομά σου· διὸ τῇ χάριτί σου
πάντες προστρέχομεν.

ΔΙΣΤΙΧΟΝ

Πύλην Πορταΐτισσα τῆς σωτηρίας
Γερασίμω ἀνοιξον τῷ σέ ὑμνοῦντι.